

Arrest

nr. 220 449 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 september 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. AIT EL HADJ, die verschijnt voor verzoeker en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2014 kreeg verzoeker een visum van de Franse autoriteiten te Marokko, geldig van 1 mei 2014 tot 15 juni 2014.

Op 26 juli 2018 deed verzoeker samen met mevrouw L.A. een huwelijksaangifte bij de gemeente Dilbeek.

Op 1 augustus 2018 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: H., B.

(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

*[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....
of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 16/06/2014. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. "Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Op 1 oktober 2018 gaf het parket van Halle-Vilvoorde een negatief advies voor verzoekers huwelijk.

Op 25 oktober 2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek de huwelijksvoltrekking.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verweerder een stuk neer, namelijk de weigering van de gemeente Dilbeek om verzoekers huwelijk te voltrekken. Verzoeker repliceert hierop dat de neerlegging van dit stuk geen afbreuk doet aan het eerste middel zoals ontwikkeld in haar verzoekschrift, maar doet wel afstand van het tweede middel met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"La motivation de la décision attaquée tient en deux points :

1) L'absence de visa valable ou de passeport

2) L'absence de violation de l'article 8 de la CEDH

1) Sur l'absence de visa valable ou de passeport

Cette circonstance tirée de l'absence de visa valable ou de passeport est une généralité applicable à beaucoup d'étrangers présent sur le territoire Belge.

Aucun élément ne vient étayer cette généralité présentée par l'Office des étrangers.

Il ressort de l'examen de la décision attaquée que la motivation est lacunaire car le deuxième point avancé par l'Office des étrangers n'est pas non plus expliqué.

2) L'absence de violation de l'article 8 de la CEDH

L'Office des étrangers avait l'obligation légale de motiver sa décision au regard de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et ce encore plus lorsqu'il évoque un droit aussi fondamental que celui protégé par l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

En l'espèce, l' Office des étrangers s'est contenté d'indiquer que le retour dans le pays d'origine n'est pas empêché par l'article susvisé.

L'Office des étrangers n'ignore pas que le requérant a sa seule famille en Belgique composée de Madame L.A. et de sa fille B.S. (pièce 2) ;

Pire encore l'Office des étrangers le mentionne sans même expliquer en quoi ce droit fondamental à la vie privée ne serait pas bafoué.

La loi de 1991 est clairement violée.

La motivation de la décision attaquée est applicable à n'importe quel étranger situé en Belgique et qui cohabiterait avec une belge.

Rien ne permet de rattacher cette motivation au requérant.

La motivation servie par l'Office des étrangers ne permet pas au requérant de comprendre le sens et la portée de la décision attaquée.

La décision attaquée se contente d'affirmer que le requérant n'a pas de visa valable depuis le 16 juin 2014 et que l'article 8 de la CEDH n'est pas bafoué s'il retourne au Maroc.

Le prescrit de la loi de 1991 sur la motivation formelle est clairement négligé."

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term "afdoende" houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Artikel 5 van de voornoemde wet bepaalt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet toelicht waaruit thans een situatie van dringende noodzakelijkheid bestaat, zodat niet dienstig naar artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 kan verwezen worden.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij wijst erop dat de motivering dat hij niet beschikt over een geldig visum of paspoort een algemene bewering is die van toepassing is op vele vreemdelingen op het Belgisch grondgebied en die door de gemachtigde met geen enkel element wordt onderbouwd. Ook wat artikel 8 van het EVRM betreft, heeft de gemachtigde zich volgens verzoeker beperkt tot de vermelding, zonder verdere toelichting, dat dit artikel een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Nochtans was de gemachtigde ervan op de hoogte dat verzoekers enige familie, namelijk zijn partner en haar minderjarige dochter, in België verblijven. Volgens verzoeker is de motivering van de bestreden beslissing toepasbaar op eender welke vreemdeling die in België met een Belgische partner samenwoont, en is er geen enkel concreet aanknopingspunt met verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij is gemachtigd door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, zoals bepaald in artikel 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gepreciseerd dat uit het overgemaakte paspoort en visum van verzoeker blijkt dat zijn visum is vervallen sinds 16 juni 2014 zodat zijn regelmatig verblijf verstreken is. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist. De Raad merkt op dat de gemachtigde, op grond van deze vaststelling en rekening houdend met de

vereisten van hogere rechtsnormen zoals onder meer vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, terecht kon overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. De vaststelling dat vele vreemdelingen in België zich in dergelijke situatie bevinden, doet op geen enkele manier afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij door zijn visum was gemachtigd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde in de motivering wel degelijk uitdrukkelijk de regel vervat in artikel 7 van de Vreemdelingenwet toegepast op verzoekers specifieke situatie, met name door te verwijzen naar het feit dat verzoekers visum sinds 16 juni 2014 vervallen is. Verzoeker verwijst hier ook zelf naar in het verzoekschrift en geeft zo aan dit concrete element van de motivering te kennen. Verzoeker geeft ook niet aan, en de Raad ziet ook niet in, met welke andere elementen van zijn persoonlijke situatie de gemachtigde zou hebben nagelaten rekening te houden.

Wat het gezinsleven betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker ter zitting uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van het tweede middel gestoeld op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM omwille van het neerleggen door de verwerende partij ter zitting van de weigering van de huwelijksvoltrekking van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Dilbeek omwille van een vermoeden van schijnhuwelijk. Mocht verzoeker dan toch geen afstand gedaan hebben van het onderdeel van het eerste middel dat steunt op artikel 8 van het EVRM omdat dit veeleer stoelt op de motiveringsplicht, merkt de Raad op dat ook wat het voorgehouden gezinsleven betreft de gemachtigde hierover uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoekers specifieke situatie in acht heeft genomen. De gemachtigde heeft namelijk gemotiveerd dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind en dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld hem niet automatisch verblijfsrecht geeft en dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij meent dat de motieven niet in verband zouden kunnen gebracht worden met hem. De gemachtigde heeft daarbij ook verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State waaruit blijkt dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Waar verzoeker lijkt te menen dat de gemachtigde nog verder diende toe te lichten waarom een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst artikel 8 van het EVRM niet zou schenden, wijst de Raad erop dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde ook het 'waarom' van de motieven in de bestreden beslissing dient weer te geven.

Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zoals supra opgemerkt deed verzoeker ter zitting echter afstand van het tweede middel, zodat dit niet door de Raad wordt onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES